

Осіння ніч

Степан Васильченко

Надворі осіння вітряна ніч. Низько в небі стримить, як золотий серп, пізній місяць.

Блискучий-блискучий, мов недавно викуваний. Через нього спотикаються хмаринки, прудкі й ворухливі, як рибки. Біжать

вони кудись отарами й табунами, розгойдуючи по-землі хвостатими тінями.

А внизу видно заплакане дерево. Загуде десь вітер — воно тремтить уже й плаче, як живе. А вітер ганяє, а вітер гасає. Шматує, ламає те бідне, обшарпане дерево. Утомиться, притихне на часинку, далі зашумить, загуде люто-люто. Ущухне вітер — і воно примовкне, дрімає. А поміж ним ходить тоді щось невидимкою і немов руками обриває сухий лист.

Хмарки в небі, як хвилі, — вирують, вергають валами. Горить між ними місяць, як вершок золотої скелі серед моря, горить, бризками сипле.